

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.221/2023/7.

Felperes: felperes1 (cím2)

Felperes képviselője: dr. Kapás-Cseri Tímea kamarai jogtanácsos

I. rendű alperes: alperes1 (cím4)

I. rendű alperes jogi képviselője: Szentés Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Szentés Béla Gyula ügyvéd)

II. rendű alperes: alperes2 (cím6.)

II. rendű alperes jogi képviselője: Horgas Ügyvédi Iroda (cím5.; ügyintéző: dr. Szabó Ágnes ügyvéd)

A per tárgya: a Csődtörvény 33/A. § (1) bekezdésén alapuló vezetői felelősség megállapítása

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 7.G.42.333/2022/28-I.

Fellebbezést benyújtó fél: II. rendű alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a II. rendű alperes vonatkozásában a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 150.000 (Százötvenezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget.

Az elsőfokú bíróságnak a Fővárosi Ítéltábla 15.Gpkf.43.219/2023/2. számú végzésével helybenhagyott 7.G.42.333/2022/7. számú végzését a II. rendű alperes vonatkozásában hatályon kívül helyezi.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 28-I. sorszámu ítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperes mint az cég1 „f.a.” (Cg.szám1) volt vezetője, a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét (2020. március 26.) követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben 23.181.177 forint összegű hitelezői igénynek a teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül, az I. rendű alperessel egyetemlegesen fizessen meg a felperesnek 30.000 forint perköltséget, valamint az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig fizessen meg a felperes1 bankszámlaszám1 számú eljárási illeték bevételi számlájára 18.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette: Az I. rendű alperes a társaság alakulásától 1991. szeptember 22-ig volt az adós ügyvezetője és tagja, ezután, 2019-től megbízási, majd munkajogviszony keretében gazdasági ügyintézőként foglalkoztatta őt az adós. Az I. rendű alperes a társaság meghatalmazottjaként járt el. A II. rendű alperes 2019. április 4-től 2021. július 22-ig az adós vezető tisztségviselője, 2019. április 4-től 2020. június 12-ig pedig egyedüli tagja volt. Üzletrészét a cég3.-nek adta el, amelynek képviselőjében az I. rendű alperes járt el. A II. rendű alperes üzletrészének értékesítését követően, a II. rendű alperes mellett név2 is az adós ügyvezetője lett.

[3] Az adós utoljára a 2018. üzleti évről nyújtott be társasági adóbevallást, ezt követően adóbevallási kötelezettségének nem tett eleget és nem helyezett letétbe, nem tett közzé beszámolót sem.

[4] A Zala Megyei Adó- és Vámigazgatóság ellenőrzést folytatott áfa adónemben az adós 2019. I-II. negyedévi működésével kapcsolatban, amelynek során, a 2020. március 20-án kelt és 26-án kézbesített szám3 számú jegyzőkönyvben 23.084.000 forint adóhiányt állapított meg. Az szám4 számú határozatban az adós terhére 46.168.000 forint adóbírságot és 898.000 forint késedelmi pótlékot állapított meg, a határozat 2020. június 30-án véglegessé vált.

[5] Az adós az adóhiányt megállapító jegyzőkönyv kézbesítésével, 2020. március 26-án fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, az adóhatósági eljárás adatai szerint az alperesek tisztában voltak ezzel a körülménnyel.

[6] Az I. rendű alperes a 2020. június 26. és augusztus 3. közötti időszakban, az adós meghatalmazottjaként eljárva, több részletben összesen 45.739.000 forint készpénzt vett fel ATM automatából az adós bankszámlájáról.

[7] Az adós székhelye 2019. április 4-től egy hely1 címen volt.

[8] A II. rendű alperes 2020. augusztus 27-én székhelybefogadó nyilatkozatot állított ki, amely szerint az adós jogosan használja székhelyeként az cím7 szám alatti

ingatlant. E napon az adós a fenti címre tette át a székhelyét, az erről szóló változást 2020. szeptember 19-én jegyezték be a cégjegyzékbe. Az Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatóság a 2020. október 20-ai végrehajtási jegyzőkönyvben rögzítette, hogy az adós nem található meg a bejegyzett székhelyén. A társaság felhívásra sem állította helyre a törvényes működést, így az adóhatóság a 2021. február 10-én kelt, szám5 számú határozatával törölte az adószámát.

[9] Az adós bank2 Nyrt.-nél vezetett számláján 2020 augusztusától „negatív egyenleg halmozódott fel”, 2021. május 14-én a II. rendű alperes a számlára a számlavezetési díj fedezetére 60.000 forintot fizetett be.

[10] A felperes kérelmére a Fővárosi Törvényszék a 23.Fpk.854/2021. számú ügyben, a 2021. július 22-én, 13. sorszámon közzétett végzésével elrendelte az adós felszámolását.

[11] Az adóhatóság jogkövetési vizsgálatot végzett az adósnál a 2019. január 1. - 2021. július 21. közötti időszak működésével kapcsolatban, amelynek során megállapította az I. rendű alperes általi készpénzfelvételeket és azt, hogy a II. rendű alperes nem tett eleget a Cstv. 31. §-a szerinti iratátadási kötelezettségének. Az ellenőrzés során az I. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a készpénzben történt kifizetésekről nem vezetett külön nyilvántartást, így nem tud elszámolni az adós vagyonával. A II. rendű alperes nyilatkozata szerint az adósról (működéséről) információval nem rendelkezik, csupán „névleges” ügyvezető volt.

[12] A felperes 23.181.177 forint hitelezői igényét a felszámoló nyilvántartásba vette.

[13] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg az alperesek felelősségét, tekintettel arra, hogy az I. rendű alperes a társaság döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt, a II. rendű alperes pedig ügyvezető volt. Az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, az I. rendű alperes készpénzfelvételeivel okozati összefüggésben az adós vagyona 45.739.000 forinttal csökkent, a II. rendű alperes jogsértő magatartásai mint „más ok” miatt pedig a hitelező 23.181.177 forint követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Perköltség igényét 30.000 forint jogtanácsosi munkadíjban jelölte meg, amelynek megfizetésére egyetemlegesen kérte kötelezni az alpereseket.

[14] Érvelése szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követő készpénzfelvételekkel az I. rendű alperes csökkentette az adós vagyonát. A II. rendű alperes hitelezői veszteséget okozó, jogsértő magatartása a cég székhelyének megváltoztatása [a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 7. § (1) és (4) bekezdés] és ennek következtében az adószám törlése [az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (Art.) 246. § (1) bekezdés a) pont és 16. § (2) bekezdés], továbbá a 2018. évet követő társasági adóbevallások elmaradása [Art. 246. § (1) bekezdés g) pont] miatt megállapítható.

[15] A II. rendű alperes az elvárható gondosság [a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 1:4. § (1) bekezdés] ellenére elmulasztotta helyreállítani a társaság törvényes működését, ha figyelemmel kísérte volna annak működését, észlelhette és megakadályozhatta volna az I. rendű alperes jogellenes készpénzfelvételeit. Az alperesek nem tettek eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségüknek. E magatartásukkal megnehezítették az adós valós pénzügyi helyzetének megismerését, az adós cég vagyona csökkent, a

felszámolás során nem lehetett kielégíteni a hitelezői követeléseket, a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megíúsulhat.

[16] Rámutatott: a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján a bizonyítási teher megfordult, ezért a bírói gyakorlat (Kúria Gfv.VII.30.059/2015/5., Gfv.VII.30.024/2015/4.) szerint a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szereplő valamennyi tényállási elem fennálltát vélelmezni kell, az alperesek csak úgy menthetik ki magukat, ha bizonyítják, hogy vezetői tisztségük időtartama alatt az adósnál nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vették.

[17] A II. rendű alperes védekezésének ismeretében hangsúlyozta, hogy a II. rendű alperesnek ügyfélkapun keresztül rálátása volt a cég ügyeire, ügyvezetőként a társaság bankszámláihoz is hozzáfért, így kellő gondosság esetén tudomást szerezhetett volna az I. rendű alperes készpénzfelvételeiről. A II. rendű alperes nem bizonyította azt az állítást, amely szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után minden, az adott helyzetben elvárható intézkedést megtett a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében, sőt erre vonatkozóan értékelhető tényállítást sem tett. A büntetőeljárás kezdeményezése nem mentesíti a II. rendű alperest a felelősség alól. Az EBH2011. 2326. számú döntés alapján a II. rendű alperes passzivitása felróható magatartásnak minősül, az alperesek felelőssége egyetemleges. név2 nem rendelkezhetett a cég bankszámlái felett, így a vele szembeni igényérvényesítéstől eltekintett a felperes. Az adós bankszámla-kimutatásaira hivatkozva állította, hogy a cég az I. rendű alperes készpénzfelvételei nélkül is fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna.

[18] Az elsőfokú bíróság ezt követően rögzítette: az I. rendű alperes nem nyújtott be érdemi védekezést, így 20. sorszám alatt „jogerős” bírósági meghagyást bocsátott ki vele szemben.

[19] A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben (megbízási szerződésen alapuló ügyvédi munkadíj) marasztalását kérte. Előadása szerint csak „névleges” ügyvezetője volt az adósnak, ténylegesen az I. rendű alperes intézte a társaság ügyeit. Az I. rendű alperes kihasználta naivitását, adósságot halmozott fel, majd eltűnt, ezért 2021. június 8-án feljelentést tett a NAV Közép-magyarországi Bűnügyi Igazgatóságánál. Álláspontja szerint a felperesnek név2 ügyvezetővel szemben is keresetet kellett volna benyújtania. Indítványozta az eljárás felfüggesztését a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontja alapján, mivel álláspontja szerint a feljelentése nyomán indult büntetőeljárásban kell megvizsgálni, hogy valóban az adós ügyvezetője volt-e a II. rendű alperes. Állította, hogy az adós az I. rendű alperes jogellenes pénzkivételei miatt vált fizetéseképtelenné, e körülményre pedig a II. rendű alperesnek nem kellett számítania.

[20] Állítása szerint a 2020. évi beszámoló közzétételének elmaradása nem volt neki felróható, mert ténylegesen az I. rendű alperes irányította a társaságot. Az adós működött, bevételt termelt, a II. rendű alperes meghatalmazást adott az I. rendű alperesnek, mert bízhatott abban, hogy az I. rendű alperes megfelelően fogja intézni a társaság ügyeit.

[21] Indítványozta a büntetőeljárás iratainak, valamint a társaság bankszámlakivonatainak beszerzését annak bizonyítása érdekében, hogy a társaság a „megvásárlása” és a felszámolás elrendelése közötti időszakban nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

[22] Hangsúlyozta, hogy az adós székhelyváltozása nem tartozott a döntési jogkörébe, a módosítást 2020. augusztus 27-én jegyezték be, ekkor pedig a cég³. volt az adós egyedüli tagja, a Ptk. 3:102. § (2) bekezdése és a 3:188. § (1) bekezdése alapján a tag dönt a

székhelyváltásról, a taggal pedig az I. rendű alperes állt kapcsolatban. Kiemelte: a társaság adószámának törlésére is a székhelyváltás miatt került sor.

[23] Rámutatott: a Ptk. 3:109. § (2) bekezdés szerint a társaság legfőbb szerve fogadja el a beszámolót, a 2019. évi beszámoló elfogadására nyitva álló határidő végén a cég³. volt az adós egyedüli tagja. Azt nem vitatta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, álláspontja szerint azonban a felperes jogállításának [Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata, amely a Kúria Gfv.30.325/2021/4. számú határozata szerint az aktív vagyon csökkenésén kívüli más okot jelent] megfelelő eredményre vezető mulasztás nem terheli a II. rendű alperest.

[24] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak ítélte.

[25] A döntés jogi indokai körében kifejtette: az I. rendű alperes védekezésének hiányában elfogadta a felperesnek azt az érvelését, amely szerint az I. rendű alperes a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint árnyékvezető volt.

[26] A II. rendű alperes felelőssége körében kifejtette: nem mentesíti az a körülmény, hogy név² is az adós ügyvezetője volt, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének utolsó mondata szerint ugyanis többek közös károkozása esetén a felelősségük egyetemleges. A Ptk. 6:29. § (1) bekezdés második fordulatára és (2) bekezdésére hivatkozva leszögezte: a felperes jogosult igényt érvényesíteni a II. rendű alperessel szemben és nem köteles arra, hogy „követelését” név²bal szemben is érvényesítse.

[27] Egyetértett a felperessel abban, hogy az adós nem az I. rendű alperes készpénzfelvételeivel került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe, hanem már korábban, a szám³ számú adóhatósági jegyzőkönyv kézbesítésével. Rámutatott: a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét nem zárja ki, hogy a társaság működött és termelt bevételt, mivel a jelentős összegű adóhiány és adóbírság ettől függetlenül fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet eredményezhet.

[28] A Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettség a bejegyzett ügyvezetőt terheli, így ennek elmaradását is az ő terhére kell értékelni. Kiemelte: a beszámolót valóban a társaság legfőbb szerve fogadja el, de a taggyűlést a Ptk. 3:17. § (1) bekezdése alapján a vezető tisztségviselőnek kell összehívnia, továbbá a 3:189. § (1) bekezdése alapján tőkevesztés vagy fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet esetén az ügyvezető köteles összehívni a taggyűlést. E felelősségét nem delegálhatja másra. A bírói gyakorlat szerint (EBH2011. 2326.) a II. rendű alperes nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy a cég ügyeiben passzív magatartást tanúsított, nem rendelkezett információkkal, mert ezek neki felróható körülmények. Az ügyvezetés az üzletszerű gazdasági tevékenység eredményessége érdekében folytatott folyamatos vezetői tevékenységet jelent, amely kiterjed a jogszerű működés biztosítására.

[29] Mindezek alapján megállapította, hogy a II. rendű alperessel „szemben alkalmazható” a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály, s így bizonyított ténynek kell tekinteni, hogy a II. rendű alperes ügyvezetése alatt az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett a felperes által állított időpontban és hogy a II. rendű alperes vezetői feladatai ellátása során figyelmen kívül hagyta a hitelezői érdekeket. A hitelezői érdekek figyelembevételéhez előfeltételként a társaság működésének figyelemmel kísérésére lett volna szükség.

[30] A fentiekben túlmenően hangsúlyozta: a keresetlevélhez csatolt székhelybefogadó nyilatkozat szerint a II. rendű alperes tudott a székhelyváltásról, az

ügyvezetőtől elvárható gondosság mellett pedig meg kellett volna győződnie arról, hogy a társaság elérhető lesz-e az új székhelyén. Azt a körülményt is jelentősnek találta, hogy az I. rendű alperes egy hónap leforgása alatt vett fel pénzt a társaság számlájáról, rámutatott: amennyiben a II. rendű alperes figyelemmel kísért volna a társaság gazdálkodását és pénzforgalmát, erről értesülnie kellett volna és meggátolhatta volna a további pénzfelvételt, ezáltal a vagyronvesztést.

[31] Egyetértett a felperessel abban, hogy a II. rendű alperes fenti felróható magatartásai „más okként” meghiúsították a felperes hitelezői igényének kielégítését, mert a székhelyváltozás vezetett a társaság adószámának törléséhez, az I. rendű alperes károkozó készpénzfelvételei is a hitelezői igény kielégítési alapjának elvonásával jártak és a 2018. évet követő beszámolók és iratok hiánya is megnehezíti a társaság vagyonának és gazdálkodásának áttekintését, ezáltal a hitelezői igények kielégítését.

[32] A perköltség viselése körében rögzítette: a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes perköltségét, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint megállapított 30.000 forint jogtanácsosi munkadíjból állt, a 20. sorszám alatti bírósági meghagyásra tekintettel az alpereseknek egyetemlegesen kell megfizetniük. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint feljegyzett kereseti illeték felének megfizetésére a 20. sorszámú bírósági meghagyásban az I. rendű alperest kötelezte, a feljegyzett kereseti illeték másik felét pedig a II. rendű alperes viseli a Pp. 87. § (2) bekezdés alapján.

[33] Az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű alperes támadta fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset elutasítását; másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta arra az esetre, ha az ítéltábla a támadott határozatot az érdemi felülbírálatra alkalmatlannak találja.

[34] Elsődlegesen arra mutatott rá, hogy az ítéletben szereplő tényállás téves a II. rendű alperes tagi jogviszonyának időtartama tekintetében, ugyanis nem 2020. június 12-én, hanem 2020. április 21-én adta el üzletrészt a cég3.-nek, és ettől az időponttól kezdve volt név2 is az adós ügyvezetője, az előző üzleti évről szóló beszámoló közzététele tehát az ő felelőssége is volt, nem csak a II. rendű alperesé.

[35] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséről való tudomásszerzés időpontjára vonatkozóan kiemelte: az adóhatóság a megállapítást tartalmazó jegyzőkönyvet az ellenőrzés során eljáró könyvelőnek szabályszerűen kézbesítette, azonban erről igazolható módon a II. rendű alperes nem szerzett tudomást. A felperes által csatolt iratok is a II. rendű alperes tényállítását támasztják alá, amely szerint nem 2020. március 26-án, hanem jóval később értesült az adóhatóság által megállapított adóhiányról és adóbírságról.

[36] Véleménye szerint az ítéletben szereplő tényállás az adós pénzforgalmi számláinak forgalmára vonatkozó részében is kiegészítésre szorul, az bank2 Nyrt.-nél vezetett, bankszámlaszám2 számú bankszámlához az alpereseknek külön bankkártyái voltak, a tényállásban rögzített időszakban az I. rendű alperes e számláról a nevére kiállított bankkártyával vett le ATM automatából összesen 45.739.000 forintot, így egyértelműen igazolható, hogy az adós vagyonának csökkenése „kihez” köthető.

[37] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogi indokolása több tekintetben megalapozatlan, mert (1) a II. rendű alperes esetében a felperes vagyonszökkenést előidéző magatartást nem igazolt; (2) az egyetemleges felelősség csak abban az esetben állapítható meg, ha a károkozás mindkét alperesnek felróható, az adós számlájáról azonban a pénzösszegeket az I. rendű alperes vette fel; (3) a II. rendű alperes felelősségére vonatkozó

jogállítást a jogszabályi rendelkezésben vagylagos feltételként szerepel, az I. rendű alperes vagyonszőkenésért fennálló felelősségét az elsőfokú bíróság megállapította, így a vagylagos feltételként szereplő más ok alkalmazása nem indokolt; (4) az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának bizonyítottsága tekintetében feltételes módon fogalmazott, konkrét tényeket, bizonyítékokat nem jelölt meg; (5) a II. rendű alperes a felszámolónak jelezte, hogy a Cstv. 31. § szerinti kötelezettségeit teljesíteni nem tudja, ennek igazolására a felszámolónak írt levelet (A/3) csatolja; (6) az I. rendű alperes a cég3.-vel közvetlen kapcsolatban állt, a II. rendű alperestől pedig meghatalmazással rendelkezett a cég ügyeiben való eljárásra, így mind a taggyűlés hatáskörébe tartozó döntések (beszámoló elfogadása, taggyűlés összehívása a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet esetén), mind a cég napi gazdálkodásával kapcsolatos döntések meghozatalára jogosult volt; e körben hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.303/2013. számú ítéletére, amely szerint a vezető tisztségviselő felelősségét önmagában nem alapozza meg a taggyűlés összehívásának (a saját tőke összegének csökkenése) elmaradása; (7) a II. rendű alperes nem tanúsított passzív magatartást a cég ügyeiben, meghatalmazást adott egy általa megbízhatónak vélt személynek a cég ügyeinek vitelére, az ellenőrzés során együttműködött az adóhatósággal, az adós egyik pénzforgalmi számlájára a számlavezetési díj fedezetének biztosítása érdekében befizetést teljesített, a felszámolóval közölte az adósról tényleges információval bíró személy adatait, büntető feljelentéssel élt; (8) a cég székhelyének megváltoztatására ügyvezetőként jogosultsága nem volt, erről az adós egyedüli tagja, a cég3. dönthetett, a II. rendű alperes csupán a bérleti jogviszony alapján fennálló székhelyhasználat jogszerűségét igazolta; (9) az adóhatóság is megállapította eljárása során, hogy az adós a munkabéreket megfizette, alappal feltételezte, hogy az adós szabályosan működik, bevételt termel, készpénzben munkabért fizet, nem lett volna észszerű döntés részéről a készpénzfelvételek megtiltása, ez ugyanis ismeretei szerint a munkabérek kifizetésének elmaradását és a cég működésének az ellehetetlenülését idézte volna elő, a felperes egyébként sem bizonyította a perben, hogy az I. rendű alperes nem a munkabérek rendezésére fordította az adós számlájáról felvett pénzüsszegeket; (10) a 2018. évet követő beszámolók hiánya kapcsán az elsőfokú bíróság csupán azt rögzítette, hogy ez a körülmény megnehezítette az adós gazdálkodásának átláthatóságát, s ezáltal a hitelezők kielégítését, ez azonban nem elegendő a felelősség megállapításához.

[38] Véleménye szerint az ítélet jogi indokolása hiányos, nem tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság milyen bizonyítékok alapján látta igazoltnak, hogy a II. rendű alperes 2020. március 26. napján értesült a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetről, továbbá, hogy a II. rendű alperes milyen magatartása áll közvetlen módon összefüggésben a hitelezők kielégítésének megghiúsulásával és azt milyen bizonyítékok támasztják alá. A per felfüggesztésére tett indítványát az elsőfokú bíróság elutasította, azonban a megjelölt büntetőeljárásokban keletkezett iratok beszerzésére irányuló bizonyítási indítványok tekintetében döntést nem hozott és az ítélet indokolásában sem tért ki arra, hogy azok beszerzését miért nem tartotta szükségesnek.

[39] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - annak tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[40] Kiemelte: a II. rendű alperes az elsőfokú eljárás során a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését és annak időpontját nem vitatta. Az iratok átadásának elmaradása miatt a felperes bizonyítási szükséghelyzetben van, amelynek következtében azt a tényt, hogy az alperesek hitelezői érdekeket sértő magatartása és a hitelezői igények

kielégítésének megghiúsulása között fennáll az okozati összefüggés, valónak kell elfogadni (BDT2020. 4121.).

[41] Az adóellenőrzés során készült jegyzőkönyvet az adós részére kézbesítették, a II. rendű alperes az adós ügyfélkapujához hozzáféréssel rendelkezett, így alappal feltételezhető, hogy a jegyzőkönyvről tudomást szerzett. A II. rendű alperes az eljárás során nem bizonyította, hogy a felperes által állított időpontban nem szerzett tudomást a kritikus helyzet bekövetkezéséről.

[42] Az egyetemleges felelősség körében a II. rendű alperes érvelése téves, azt a szövegkörnyezetből kiemelt megállapításra építette, a Fővárosi Törvényszék ugyanis azért részletezte az egyetemleges felelősség törvényi szabályait, mert abból vezette le, hogy a felperes nem köteles pert indítani név² ügyvezetővel szemben.

[43] A II. rendű alperes a felszámolónak küldött e-mailt a perfelvétel lezárásáig csatolhatta volna, e levél egyébként sem alkalmas mulasztásának kimentésére. Az a hivatkozás sem mentesíti a felelősség alól, hogy az adós ügyeiben nem vett részt, ezek a körülmények ugyanis neki felróhatók, a „névleges” ügyvezető fogalmát a vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem ismerik. A II. rendű alperesnek a cégjegyzésre önállóan jogosult ügyvezetőként ismernie kellett volna az adós vagyoni, gazdasági helyzetét, észlelnie kellett volna, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, és ebben a helyzetben a hitelezők érdekeinek figyelembevételével kellett volna ellátnia ügyvezetői feladatait.

[44] A felperes nem azt állította, hogy a székhelyváltásról a II. rendű alperes döntött, a csatolt okirat azonban igazolja, hogy a II. rendű alperes tudott e tényről. A perben nem a felperesnek kellett bizonyítani, hogy az I. rendű alperes a felvett pénzüsszegeket nem a munkabérekre költötte.

[45] A bírói gyakorlatra hivatkozva állította, ha az alperesek mulasztása miatt iratanyag nem áll rendelkezésre, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatóban szereplő más okot nem lehet és a felperesnek nem is kell konkrétan megjelölnie. A Győri Ítéltábla Pf.20.237/2018/11. számú ítélete szerint „a »más ok« vélelmezett hitelezői érdekeket sértő magatartás, amit nem kell nevesíteni”. Mindezek alapján a perben a fordított bizonyítás szabályai érvényesülnek, a felperesnek csupán azt kellett bizonyítania, hogy hitelezői követelésének kielégítése megghiúsulhat, amit okozati összefüggésben állónak kellett tekinteni a II. rendű alperes vélelmezett, hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával. Hivatkozott továbbá a Pécsi Ítéltábla BDT2023. 4598. számon közzétett ítéletének [13] pontjára, amely szerint a vezető tisztségviselő felelősségét a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó, konkrétan meg nem jelölt magatartás tanúsítása alapozza meg, amely az irathány miatt nem ismerhető meg.

[46] A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelemre észrevételt tett, előadta: a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját valóban nem vitatta az elsőfokú eljárásban, e körben az igazságügyi könyvszakértő kirendelését szükségtelennek tartotta, figyelemmel arra, hogy az a perkötség növelését és az eljárás elhúzódását eredményezte volna. Hangsúlyozta: az adóhatóság jegyzőkönyvét 2020. március 26-án a társaság könyvelője vette át, a cégkapura érkezett küldemény nem lett átvéve.

[47] Továbbra is indokoltnak tartotta a bankszámlaforgalmi adatok részletes feltüntetését az ítéleti tényállásban, mivel az adatok egyértelműen igazolják, hogy a vagyonsökkenés az I. rendű alperes magatartásához köthető, továbbá igazolja azt is, hogy az adós a cég⁴-vel állt gazdasági kapcsolatban, amelyhez jelentős számú munkavállaló

foglalkoztatása köthető a felperes által csatolt jegyzőkönyv alapján is, ez a körülmény pedig bérkifizetést tett szükségessé. Továbbra is állította, hogy az I. rendű alperes őt arról tájékoztatta, hogy a készpénzt munkabérek rendezésére vette fel az adós számlájáról, ennek az állításnak a valóságában pedig a II. rendű alperes a cég4-vel való gazdasági kapcsolat alapján okkal bízhatott.

[48] Úgy vélte, az egyetemlegesség megállapítása azért vitatható, mert a II. rendű alperes részéről ténylegesen kárt okozó magatartás nem merült fel az elsőfokú eljárásban. A II. rendű alperes a társaság könyvelési irataival nem rendelkezett, ezt az állítását cáfoló bizonyíték pedig nem áll rendelkezésre. Kiemelte: a II. rendű alperes nem tekinthető a klasszikus értelemben vett „névleges” ügyvezetőnek, a cég gazdálkodásával kapcsolatban tájékoztatást kért az I. rendű alperestől, bizalmi viszonyuk alapján a tájékoztatást elfogadta, annak valóságtartalmát a bankszámlaforgalmi adatok is alátámasztották, a megrendelők a cég bankszámlájára utalást teljesítettek, amely alapján a II. rendű alperes joggal gondolhatta, hogy a megrendelések teljesítése megtörtént, a felvett pénzüsszegek munkabérek kifizetésére lettek fordítva.

[49] Továbbra is állította, hogy nem volt ráhatása arra, hogy az adós székhelye milyen címen lesz bejegyezve, mivel a napi ügymenetben nem vett részt, ezért azt sem tudta, hogy a társaság a székhelyén nem elérhető.

[50] A felperes bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozását alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a csatolt jegyzőkönyvek igazolják, hogy az adós tényleges gazdasági tevékenységet végzett, megrendelői alátámasztották a munkavégzést, továbbá egyértelműen megállapítható az is, hogy a cég a munkavállalóit készpénzben fizette ki.

[51] Végezetül kitért arra, a jogszabály konkrétan nem jelöli meg a más okként hivatkozható magatartásokat, tényeket vagy körülményeket, azonban a Kúria a Gfv.30.325/2021/4. számú ítéletében kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata alapján a vezető felelőssége akkor állapítható meg, ha a magatartása a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet alatti aktív adósi vagyon csökkenésén kívüli más okból megghiúsítja a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését. Rámutatott, ennek az oknak az igények kielégítésének megghiúsulásával összefüggő oknak kell lennie, a felperes azonban nem jelölte meg keresetében, hogy a II. rendű alperes magatartása hogyan vezetett erre az eredményre, ez az eljárás során nem is nyert bizonyítást.

[52] A Fővárosi Ítéltábla a tényállást a következőkkel egészíti ki: az elsőfokú bíróság a 7. sorszámú végzésével egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 23.181.177 forint vagyoni biztosíték nyújtására a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának letéti számlájára történő befizetés útján. A Fővárosi Ítéltábla a 15.Gpkf.43.219/2023/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

[53] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[54] Az ítéltábla mindenekelőtt leszögezi: az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül folytatta le az eljárást, az elsőfokú ítélet Pp. 381. § szerinti hatályon kívül helyezését az ítéltábla nem látta indokoltnak.

[55] Az ügy érdemét érintő fellebbezés viszont alapos. Az elsőfokú bíróság ugyanis - téves jogi álláspontja folytán - helytelen jogi következtetésre jutva állapította meg a II. rendű alperes felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata alapján.

[56] A felperes keresetével indult pert a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (új Pp.) szabályai szerint kellett lefolytatni, amelynek egyik jelentős, szándékolt újítása, hogy a jogi képviselővel eljáró fél jogállítása a jogalap megjelölése útján történik [Pp. 170. § (2) bekezdés b) pont]. A jogalap a Pp. 7. § (1) bekezdésének 8. pontja szerint az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására jogosít. A bíróságnak a felperes által megjelölt anyagi jogi jogszabályi rendelkezésre alapított kereseti kérelemről kell döntenie, s nem vehető figyelembe, hogy a kereset az eljárás eredményeképpen megállapított tényállás alapulvételével más, a Pp. 7. § (1) bekezdésének 8. pontja szerint meg nem jelölt jogszabályi rendelkezés alapján (akár részben) alapos lehet, mert az új Pp. szerint jogállítás csak a jogalap idézett módon, esetleg a jogcímmel való megjelölésével tehető, azaz a tényállás pusztá előadásával nem tehető jogállítás.

[57] Az adott ügyben a felperes a II. rendű alperes vonatkozásában a kereset jogalapjaként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára hivatkozott, amely szerint a vezető felelőssége - az egyéb tényállási elemek megvalósulása esetén - akkor állapítható meg, ha (a vagyonsökkenéshez képest) más okból megghiúsulhat a hitelezői igények teljes mértékű kielégítése. Ebből következik: mivel a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, illetve törvény eltérő rendelkezése hiányában az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított [Pp. 2. § (2), 342. § (1), (3) bekezdés], az adott perben nem volt vizsgálható, hogy az I. rendű alperes által megvalósított készpénzfelvétel folytán a vagyonában bekövetkezett csökkenésért a II. rendű alperes felelős-e a tisztségéből fakadó ellenőrzési kötelezettségének esetleges elmulasztása miatt, hiszen a felperes a II. rendű alperessel szemben keresetét kifejezetten nem a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulatára (vagyonsökkenés) alapította. Ennek folyománya, hogy a II. rendű alperes felelőssége szempontjából irrelevánsak a perbeli pénzfelvétellel (vagyonsökkenéssel) összefüggésben előadott tényállítások és jogi érvek.

[58] A felperesnek attól függően, hogy keresetét a 33/A. § (1) bekezdésének első vagy második fordulatára alapozza, eltérő kereseti kérelmet és tényállást kell előadnia, amelynek az adott felelősségi tényállás valamennyi elemére [a felperes hitelezője az adósnak; az alperes az adós vezetője volt a felszámolást megelőző három évben; az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetbe került; a vezető (alperes) e helyzet bekövetkezését követően a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó magatartást tanúsított; e magatartással okozati összefüggésben álló vagyonsökkenés következtében vagy más okból a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat] ki kell terjednie.

[59] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő szabály alkalmazása esetén - amelynek feltételei az adott ügyben a II. rendű alperessel szemben fennálltak - a felperesnek nem kell bizonyítania a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára, valamint a vezető hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó magatartására vonatkozó állítását. A vezető magatartásával okozati kapcsolatban álló más okot, amely a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését vagyonsökkenés előidézése nélkül megghiúsíthatja, azonban elő kell adnia és bizonyítania kell.

[60] A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet a felperes fellebbezési ellenkérelmében is felhozott, a Győri Ítéltábla Pf.20.237/2018/11. számú ítéletének tulajdonított megállapítással, amely szerint „a »más ok« vélelmezett hitelezői érdekeket sértő magatartás, amit nem kell nevesíteni”. A törvényi tényállás szerkezete szerint ugyanis a „más ok” nem azonos a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó vezetői magatartással, hanem ezzel a magatartással okozati kapcsolatban álló tényállási elem, amelyre azonban a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében megfogalmazott bizonyítási szabály („vélelem”) nem terjed ki. Ezért az a kijelentés, hogy (a vezetői magatartás és a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulásának lehetősége közötti oksági láncolatba - szerkezetileg a vele alternatív vagyonsökkenéshez hasonlóan - illeszkedő tényállási elemet) a „más okot” a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulata jogot alapító felperesnek semmiféle konkrét tartalommal nem kell kitöltenie (nem kell „nevesíteni”), az anyagi jogi tényállás fogalmának mond ellent. A törvényi tényállás ugyanis a szabályozott élethelyzet jogszabályban, jogi tényekként absztrahálódott lényeges mozzanatai foglalja össze, ezért téves az a megállapítás, hogy egy törvényi tényállási elem nem igényel semmiféle tartalmi kitöltést, hiszen ez esetben szükségtelen. Kétségtelen: a „más ok” mint tényállási elem a vagyonsökkenéshez képest az elvonság jóval magasabb szintjén áll, ebből azonban nem vonható le olyan következtetés, hogy ezt a tényállási elemet a jogalkalmazó figyelmen kívül hagyhatja, mondván: az annak megfeleltethető konkrét („történeti”) tény „nem kell nevesíteni”. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése a vezető magatartására visszavezethető bizonyítási szükséghelyzet speciális szabálya, melynek kereteit a jogalkotó pontosan meghatározta, nem terjeszthető ki olyan tényállási elemekre, amelyeket nem nevesített. Az adott ügyben a felperes - noha a keresetlevélben azt állította, hogy bizonyítási szükséghelyzetben van - tett tényállítást az említett szabállyal nem érintett más okra és bizonyítékot is nyújtott az általa más oknak vélt tényeket illetően. Egyébként, állította és bizonyítékokkal is alátámasztotta az I. rendű alperes által okozott vagyonsökkenést is. Az adott tényállás mellett a BDT2023. 4598. döntésben kifejtetteknek sem volt jelentőségük, ezért a döntés általánosító megállapításaira szükségtelen volt kitérni.

[61] A jogalkotó a más ok mibenlétét pontosabban nem határozta meg, egyetlen dolgot azonban határozottan kiemelt - a „vagy más okból” fordulattal -: a más ok nem vagyonsökkenés. Erre az álláspontra helyezkedett a Kúria is a Gfv.VI.30.325/2021/6. és a Gfv.VI.30.026/2022/3. számú határozataiban, egyetértve a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.012/2021/7/II. és 15.Gf.40.199/2021/4. számú ítéleteiben kifejtett jogi indokolással.

[62] Az ítéltáblának tehát az adott ügyben mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes az általa a II. rendű alperest illetően jogalapként megjelölt anyagi jogi jogszabályi rendelkezés („a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő

kielégítése más okból megghiúsulhat”) alapján az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket, így a vagyonsökkenéstől különböző más okot előadta és bizonyította-e, illetve az a tényállítás, amit előadott és bizonyított, más oknak minősül-e.

[63] A vezető magatartásával előidézett más ok a hitelezői követelések teljes kielégítésének lehetséges megghiúsulásához vezet, ezért csakis olyan tény tekinthető más oknak, amely vagyonsökkenés előidézése nélkül szükséges és elégséges oka a fenti eredménynek. Az adós törvényes működése helyreállításának elmulasztása önmagában, vagyonsökkenés okozása nélkül nem eredményezi szükségképpen a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulását mint lehetséges kárt (amely végső soron mindig a felszámolási vagyon elégtelenségére vezethető vissza), hiszen a gazdasági társaság felperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket (Ctv., Art.) sértő működése nem feltétlenül befolyásolja az adós (aktív) vagyoni helyzetének alakulását, ezért nem tekinthető szükséges és elégséges oknak.

[64] Az elsőfokú bíróság ítéletének összefoglalása szerint a felperes a II. rendű alperes felelőssége körében arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes „hitelezői veszteséget okozó” magatartása a cég székhelyváltoztatása, ennek következtében az adószám törlése és a 2018. évet követő társasági adóbevallások elmaradása miatt is megállapítható; továbbá, elmulasztotta helyreállítani az adós törvényes működését, illetve észlelhette és megakadályozhatta volna az I. rendű alperes jogellenes készpénzfelvételeit. Az elsőfokú bíróság - a felperes által fellebbezéssel nem támadott - ítéletének [15], [54] és [55] bekezdéséből megállapíthatóan a „más ok” tényállási elemnek megfeleltethető tényként az alábbiakat állapította meg: (1.) a székhelyváltás miatt az adós nem volt elérhető a székhelyén; (2.) az I. rendű alperes által megvalósított készpénzfelvétel figyelemmel kísérését elmulasztotta, a „vagyonsvészést” nem akadályozta meg; (3.) az adós adószámát törölték. A „más okként” megállapított tények közül a II. rendű alperes készpénzfelvétel ellenőrzésével kapcsolatos mulasztása, illetve a „vagyonsvészés” megakadályozásának elmulasztása (2.) a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulata (vagyonsvészés) alapján lett volna vizsgálható, mert az esetleges mulasztás az adós aktív vagyonának csökkenése folytán, nem pedig „más okból” eredményezheti a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulását. Ezért a felperes által megjelölt jogalapon a II. rendű alperes felelőssége nem volt vizsgálható. Az adós székhelyén való elérhetetlensége (1.), önmagában nem vezet szükségképpen a hitelezői követelésének teljes mértékű megghiúsulásának lehetőségéhez, hiszen előfordulnak - a szóban forgó ok szükséges és elégséges mivoltának cáfolatához elegendő számban - olyan felszámolások, amelyekben ilyen esetben is rendelkezésre áll a hitelezői követelések kielégítésének fedezete. Egyébként az adós székhelyén való elérhetetlenségéhez a jogszabályok más szankciót fűznek [például: Ctv. 89. §, megszüntetési eljárás megindítása; Art. 246. § (1) bekezdés a) pont, adószám törlése]. Maga az adószám törlése (3.) a felperes által alkalmazott szankció, amelyből önmagában ugyancsak nem következik a hitelezői követelésének teljes mértékű megghiúsulásának lehetősége. E magatartások tehát nem tekinthetők a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének lehetséges megghiúsulását előidéző „más oknak”.

[65] A felperes jogállítást (az alperes felróható magatartásának következtében a hitelezői követelések kielégítése más okból megghiúsulhat) az általa felhozott tények nem

bizonyítják, illetve, amire az eljárás során a hitelezői igények teljes mértékű kielégítésének megghiúsulását előidéző „más okként” hivatkozott, - az oksági kapcsolat hiánya miatt - nem feleltethető meg e jogállításnak. Az I. rendű alperes pénzfelvételeit érintő ellenőrzés elmulasztása az adós vagyonának csökkenését eredményezte, a felperes azonban a keresetét a II. rendű alperes esetében nem erre a felelősségi tényállásra alapította.

[66] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt bizonyítási szabály alkalmazhatóságát illetően (azaz, hogy a II. rendű alperesnek kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette), továbbá osztotta az elsőfokú bíróság „névleges” ügyvezető felelősségével kapcsolatos jogi álláspontját is [EBH2011. 2326.]. Mivel azonban a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatainak konjunktív tényállási elemei közül a hitelezői követelések teljes mértékű kielégítésének megghiúsulását előidéző „más okot” a felperes nem bizonyított, illetve az általa más okként megjelölt tények nem voltak e tényállási elem alá rendelhetők, a II. rendű alperes felelősségét nem lehetett megállapítani.

[67] Mivel a bíróság a felperes jogállításához kötve van, az ítéltábla nem vizsgálhatta, hogy a felperes igénye más anyagi jogi jogszabály rendelkezése [a 33/A. § (1) bekezdésének első fordulata] alapján alapos lehet-e.

[68] A fenti indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a felperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulataira alapított keresetét a II. rendű alperes vonatkozásában alaptalannak találta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a keresetet a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján elutasította.

[69] Az elsőfokú bíróság 7.G.42.333/2022/7. számú végzését az ítéltábla a Cstv. 33/A. § (10) bekezdésében írtakra figyelemmel, a Pp. 105. § (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával a II. rendű alperes vonatkozásában hatályon kívül helyezte.

[70] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján - az elsőfokú eljárásban felszámított összeghez képest mérsékelt összegben - megállapított ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltséget. A perköltség összegének megállapításánál az ítéltábla figyelembe vette az eljárás tartamát, a jogvita bonyolultságát, a jogi képviselő által kifejtett munka mennyiségét, tevékenysége szakmai színvonalát és az ügy előbbre vitelére gyakorolt hatását és a hasonló típusú ügyekben, általában megállapított munkadíj mértékét.

[71] A másodfokú eljárás vonatkozásában a II. rendű alperes nem a Pp. 81. § (1)-(5) bekezdéseiben írtaknak megfelelően számította fel ügyvédi munkadíjból álló perköltségét, ezért az ítéltábla e tárgyban a rendelkezést mellőzte.

[72] A II. rendű alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az Itv. 62. § (1) bekezdés v) pontja alapján feljegyzett kereseti illetékből - az elsőfokú ítéletben írtakra figyelemmel - 18.000 forint, valamint a feljegyzett 48.000 forint fellebbezési illeték a Pp. 101. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2024. január 10.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mizerák Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)